

misparast mina seie olen tulnud. Mino sõnum on niisugune, et kui asja targalt ettevõttame, meie ühekorraga väga rihaks võime saada; tõeste, — teie võite mino sõnume läbi mito ja mito miljoni õbe rubla endale saada.» Seda jutu kuuldes oli mino esimene mõtte: Marshall on vist hulluks läinud; aga enne veel kui nii palju mahti sain mõtlemist pikendada, ehk temale sõna vastata, viskas tema kamalo täie ilgawaid kuldsoomuksid mino ette laua peale. Nüüd oli mul äkitselt, kui oleks pikse löök mind rabanud; mina palusin imeliko lugu pikemalt äraseletada; mis peale tema rääkis, kuidas woolas wesi jdest palju liitwa ja sõmeraid wälja oli ujutanud, kui tamme eest kraawi notuke laiemaiks oli kaewatud. Teisel ommikul nägi tema pahemal pool jõe kaldal kõndides ilgawat tükifest päikese paistel, mis pääwa kiwiks arwas ja selleparast lugu pikemalt ei läinud läbikatsuma. Iljemine nägi tema rahwa tööd ülewaadates veel teisi sesugusi sõmeraid liitwa sees läikiwad, ja akas neid mahakumardades terasemalt waatama. Üks suurem tüf paistis iseäranis säden daw, seda wõttis tema kätte ja tundis kohe, et säder soomus selge kuld oli. Siis korjas tema veel ligi kolmkümmend neist ilgawaiist sõmerist, ja nägi, kuida siin asja juures eksitust ei olnud. Eksitust arwas tema, kas ehk wanal ael kedagi jdekaldale kulda maha wõiks olewad matnud; aga ümberringi maapõrnu terasemalt läbituhnides, wõis selgest äratunda, et neid kulla kibemeid igas kohas

leida oli. Nüüd oli lugu tõeste awalik; tema istus ratsa obuse selga ja tõttas seie, mille rõemsaib sõnumeid kuulutama.

Peale Marshalli jutu lõppetust — rääkis Sutter pikemalt — kui mina kulla proowist nägin, kuidas siin mingi eksitust enam ei wõinud olla, läks mino imestamine väga suureks. Mina küsisin, kas tema ehk töömeestele midagi leitud kullast oli kuulutanud, ja kuulsin rõemoga, et kedagi inge muud sest asjast ei teadnud, kui meie kahekeste. Siis pidasime üheskoos nõuu, seda asja salamahiti jätta, ja läksime teisel ommikul wara saeweskile pikemalt õnne katsumu. Natukene aega enne päikese weermist jõudsime meie õhtul senna, akasime kohe mitmes paigas jõe põhja liitwa läbisõblima, ja saime lühikese aea parast kauni ulga kulda, mis liitwasõmeratega alles segamine oli. Mina jäin õõseks saeweskile; teisel ommikul istusime Marshalliga obuste selgasõitsime tüki maad paremal pool jdekaldal ülesse, ja leidsime seal igas kohas kulda, nii hästi jõe põhjas kui kallastel. Kuhu wihma sae ael üle kalda kerkinud wesi maa sisse loiko ja prago oli teinud, seal leidsime kulla kibemeid tahenend loigo asemel. Iseäranis sagedast kulda leidsime jdekallastest, kust mina noa otsaga ühe tüki kindla sõmera wahelt wälja kangutasin, mis ligi poolteist loodi kaalus. Kui iljemine saeweskile tagasi jõudsime, nägime imekspannes, kuidas töömehed töö kallalt ära olid läinud, ja nüüd kõik ühes troppis